

САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКИЙ ГОССУДАРСТВЕННЫЙ УНИВЕРСИТЕТ

На правах рукописи

Бах Артуро Энрике

**ДРУГОЙ В ПОЛИКУЛЬТУРНОЙ СРЕДЕ:
ОПЫТ МЕЖДИСЦИПЛИНАРНОГО ИССЛЕДОВАНИЯ
(НАПРИМЕРЕ ИЗРАИЛЯ)**

Специальность 24.00.01 - теория и история культуры

АВТОРЕФЕРАТ
диссертации на соискание ученой степени
кандидата филосовских наук

Санкт-Петербург

Работа выполнена на кафедре философии культуры и культурологии философского факультета Санкт-Петербургского государственного университета.

Научный руководитель: кандидат философских наук, доцент Людмила Александровна Орнатская.

Официальные оппоненты: доктор философских наук, профессор Константин Семенович Пигров;
кандидат философских наук, доцент Александр Александрович Луговой.

Ведущая организация: Санкт-Петербургская академия государственной службы

Защита состоится «13» авг 2005 года в 15 часов на заседании Диссертационного Совета Д.212.232.11 по защите диссертаций на соискание ученой степени доктора философских наук при Санкт-Петербургском государственном университете по адресу: 199034, Санкт-Петербург, В.О., Менделеевская линия, д. 5, философский факультет, ауд. 150

С диссертацией можно ознакомиться в 1 кучной библиотеке им. Горького при Санкт-Петербургском государственном университете.

Автореферат разослан «_____» 200_ г.

Ученый секретарь Диссертационного Совета, доктор философских наук, доцент

В.Г.Соколов

Подписано в печать 26.11.04. Формат 60x84 1/16

Бумага офсетная. Печать офсетная.

Усл. печ. л. 2,6. Тираж 100 экз. Заказ № 59.

ЦОП типографии Издательства СПбГУ.
199061, С-Петербург, Средний пр., 41.

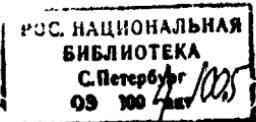
ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА РАБОТЫ

Актуальность темы исследования

В современных условиях, когда проблема культурных контактов и культурных взаимодействий из чисто теоретической проблемы превращается в практическую, когда глобализация становится важнейшим вектором культуры, анализ опыта межкультурного общения внутри Израиля представляется очень важным как в теоретическом, так и в практическом аспекте. Рассмотрение отношения к Другому в нюансе культурной среде Израиля позволяет конкретизировать идею диалога культур применительно к определенным условиям места и времени и тем самым выявить ее теоретический и практический потенциал.

Анализ опыта межкультурного общения в Израиле актуален и сам по себе, ибо факт поликультурности и возникающие на этой почве конфликты оказывают существенное влияние на все стороны жизни израильского общества, переживающего в настоящее время сложный период обострения межкультурных противоречий. И *в* этих условиях чрезвычайную актуальность приобретает разработка нормативной модели поликультурности, которая включала бы различия и обеспечивала поддержание баланса между Другими разных культур. Для израильских исследователей диалога культур - это приоритетное направление.

В наше время лишь немногие общества являются гомогенными в культурном отношении. Проблема сосуществования разных культур и становления норм поликультурности не случайно оказалась в центре академических дискурсов многих дисциплин. Тема диссертации, таким

обратом. актуальна не только в плане соответствия общей направленности современных научных исследований, но и в контексте специфики общественной ситуации в Израиле и в мире в целом.

Степень разработанности проблемы

Тема Другого в поликультурной среде достаточно широко исследуется в современной литературе. Она разрабатывается в рамках различных исследовательских традиций.

Как уже указывалось, особую актуальность она приобрела в Израиле, где вышло немало работ на эту тему. В израильской литературе можно выделить два подхода к проблеме взаимодействия культур, не в последнюю очередь обусловленных политическими реалиями. Долгие годы здесь доминировала идея «плавильного котла», которая предполагала создание «нового израильтянина», оторванного от культурного наследия прошлого. Эта концепция ставила перед собой задачу создания светской альтернативы религиозного определения европейской самоидентификации - через маргинализацию как религиозных, так и различных этнических партикуляристских нарративов и трансформацию их в центральный нарратив светского еврея-израильтянина. При этом нарратив араба-израильтянина совершенно вывелся за пределы доминирующего дискурса. В последние два десятилетия на первый план вышла идея различий, т.е. идея признания уникальности культур при обеспечении общественного единства. Эта идея стимулировала разработку общих проблем теории поликультурности, способствовала активному диалогу израильских ученых с мировым академическим сообществом. Здесь особенно следует выделить коллективную работу «Поликультурность в еврейском демократическом

государстве», вышедшую в 1986г В этой книге отражена ведущаяся на международном уровне полемика между двумя школами поликультурности: либеральной и коммунитарной. В израильской науке первую представляет Яэль Даян, вторую-Маргалит и Гербенталь.

Среди исследований последних лет следует отметить труды Б.Киммерлинга, Мадж-аль-Хаджа, Йеуды Шингава, а также работы израильских ученых, пишущих на русском языке, Л. Трсмбовлера и А. Эпштейна.

Характеризуя состояние, уровень и специфику исследований поликультурности в Израиле, нельзя пройти мимотакого явления как встречи еврейской и арабской учащейся молодежи, в теоретическом, методологическом и методическом обеспечении которых принимают участие многие еврейские и арабские интеллектуалы. Для многих из них работа этих школ, основанная на синтезе теории и практики, является органическим продолжением академических исследований.

В западной литературе по проблеме культурных контактов представлен широкий спектр исследований - от философских и общетеоретических до узкоспециальных. Диссертант опирается на труды тех авторов, которые, работая в различных дисциплинарных областях, затрагивают или делают предметом специальною анализа проблему поликультурности Г. Оллпорча, Х. Джонке и С. Лукеса, В.Кимлики, ДРоулса, И.Юнг; М.Санделя, Россини, С.Смухи и др. В современной западной литературе существует две тенденции в изучении культурных контактов: либеральная или индивидуалистическая и коммунитарная. В диссертации разрабатывается коммунитарная версия поликультурности, основы которой заложил канадский философ Ч. Тейлор своей теорией политическою признания - эта установка в значительной

мере определяет критерий отбора источников для анализа, а также характер их интерпретации.

Тема и замысел диссертации предполагают и непосредственное обращение к анализу концепций Другого, к исследованию возможностей диалога в отношениях «Я и Другой». Этому вопросу посвящено большое количество работ философов, психологов, социологов, -этологов, многие из которых стали классическими. Эти работы, однако, нуждаются в дальнейшем осмыслении с точки зрения иерспектив построения на их основе нормативной модели поликультурности, возможности рассматривать диалог как способ решения межгрупповых конфликтов в поликультурной среде. Именно этот аспект исследований Другого интересует автора при рассмотрении отдельных концепций. В последние годы в западной литературе стали выделять картезианскую и гегелевскую схему представлений. В картезианской субъект пассивен, самодостаточен, Другой для него - объект среди прочих объектом, а в гегелевской активен и невозможен без Другого. Автор диссертации склоняется к Ихелевской схеме, используя ее и при оценке отдельных концепций и при определении концептуальных рамок своего исследования.

Оценивая состояние проблемы в России, следует, на наш взгляд, выделить несколько основных направлений, в рамках которых разрабатывается представленная в диссертации тема. Прежде всего, это исследования, где проблема взаимодействия культур и межкультурных конфликтов рассматривается на общетеоретическом уровне (Бромлей, Л.Н. Гумилев, Б.С. Панарин, Б.С. Brasov и т.д.) К ним примыкают разработки, посвященные некоторым конкретным исследованиям, имеющие отношение к теме поликультурности.

Второе направление связано с разработкой проблемы диалога. Здесь в российской науке есть значительные достижения. Кроме широко известных в мировой науке работ М.М. Бахтина, можно указать на работы Б.Ф. Поршинева, В.С. Библера, М.С. Кагана, ИХ. Кона, которые автор использовал в процессе поисков методологического обеспечения своего докторского исследования. На работы М.С. Кагана хотелось бы указать особо, ибо в них идея диалога рассматривается в контексте современных проблем межкультурного общения.

Третье направление связано с анализом реалий израильской действительности, ее политических и идеологических проблем. В исследованиях последних лет здесь все большее внимание уделяется культурному фактору. Отличительной особенностью этих исследований является критическое отношение к культурному империализму.

Подводя итог мировому опыту исследования проблемы взаимодействия культур, следует подчеркнуть, что идея поликультурности представлена в нем на разных уровнях и в рамках различных дисциплинарных установок, ориентированных на использование специализированных языков. Общефилософское понятие «Другого» и диалога, в силу специфики философской рефлексии, рассматривается вне культурных контекстов, а анализ «Другого» в конкретной ноликультурной среде подчас совершенно игнорирует и опыт философии и результаты общетеоретических исследований, что препятствует целостному видению проблемы, синтезу теории и практики. Предлагаемая докторская диссертация ставит задачу комплексного исследования феномена Другого в поликультурной среде с позиции широкого междисциплинарного подхода. Подобного рода исследований автор не знает, в современной литературе выражается лишь настоятельная

потребность в них.

Цель и задачи исследования

Целью диссертационной работы является комплексный междисциплинарный анализ феномена Другого в поликультурной среде (на примере Израиля). Цель исследования определила и ряд конкретных задач:

- показать плодотворность комплексного междисциплинарного подхода к исследованию Другого в ноли культурной среде. Выявить возможности объединения в одном исследовании перспектив и контекстов философии, культурологии, политических наук, социологии, общественной психологии.
- проанализировать опыт исследования Другого в современной философской литературе сточки зрения возможности использования его при изучении проблем поликультурасти.
- показать целесообразность применения феноменологического подхода к исследованию Другого в поликультурной среде.
- выявить основные подходы к исследованию поликультурности в современной литературе, раскрыть их философские и общетеоретические основания.
- сравнить либеральную и коммуитарию концепции поликультуруности.
- исследовать диалог как нормативный способ взаимоотношений в поликультурной среде.
- рассмотреть диалог как способ разрешения межгрупповых конфликтов в условиях поликультурности.
- исследовать поликультурность в Израиле, выявить основные

проблемы и конфликты.

- установить оптимальную структуру межгруппового диалога с целью изменения отношения к Другому в поликультурном обществе.
- продемонстрировать влияние встреч между арабской и еврейской молодежью на изменение их позиций в вопросах поликультуры.
- показать связь теорий поликультуры и практики организации межкультурных диалогов.

Теоретико-методологические основы исследования

Исследование носит междисциплинарный характер. Диссертант исходит из возможности и необходимости сопряжения философии, культурологии, политических наук, социологии и общественной психологии при исследовании Другого в поликультурной среде. Возможность такого сопряжения определяется прежде всего тем, что объект исследования является предметом интереса всех этих дисциплин. При этом мы не видим основания для создания общей трансдисциплинарной парадигмы, ибо она лишила бы каждую из них своих собственников методов исследования, т.е. своей собственной перспективы. Междисциплинарный подход возможен и в силу методологической близости этих дисциплин, все они используют феноменологический метод исследования, который автор кладет в основание своего анализа. Диссертант исходит из внутренней системной связи дисциплинарных компонентов (постановка проблемы, методы исследования, результаты), которая может быть прояснена с помощью термина Гадамера «слияние горизонтов». При этом возможность «слияния

горизонтов» обусловлена тем, что философские и общетеоретические положения используются как в исследованиях специфических общественно-культурных ситуаций, так и в работах общего плана.

Непосредственной теоретической базой исследования Другого в ситуации поликультурности является феноменологическая философия Э.Левиниаса, которая во многом определяет позицию автора работы при решении проблемы иоликультурности. Подход Э.Левинаса, основанный на примате этики над онтологией дает и методологические основания для синтеза теоретической и практической стороны исследования Другого в ситуации иоликультурности.

Научная новизна результатов исследования

Научная новизна результатов исследования может быть отмечена последующим позициям:

1. Исследование Другого в поликультурной среде осуществляется в рамках комплексного междисциплинарного подхода, на основе синтеза философии, культурологии, социологии, политических и социологических наук,
2. Доказывается целесообразность и возможность создания на базе феноменологического подхода междисциплинарного исследования поликультурности.
3. Обосновывается идея зависимости содержания концепций иоликультурности, разрабатываемых в социологии, политологии, социальной психологии и культурологии от общефилософских решений проблемы «Я и Другой».
4. Понятие диалога анализируется применительно к актам коммуникации

между людьми в поликультурном обществе.

5. Вводится собственный подход к классификации и оценке теорий диалога - с точки зрения возможностей построения на их основе нормативной модели диалога и поликультурной среде.
6. Показывается связь теорий поликультурного и практики организации межгрупповых диалогов в поликультурном обществе.
7. Определяется оптимальная структура межгрупповых диалогов в поликультурном обществе.
8. В научный обиход вводится новая литература по проблеме поликультурности на английском, испанском языках на языке иврит.

Апробация работы

Положения и выводы диссертации использовались автором в своей деятельности в качестве руководителя встреч диалогов арабской и еврейской учащейся молодежи при Центре имени Ципнори. Проблемы, затрагиваемые в диссертации, находят отражение в исследовательских программах, разработкой которых занимается диссертант. По проблемам диссертации прочитаны доклады на научно-практических конференциях, проводившихся на базе учебно-воспитательных и исследовательских центров Израиля. Основные положения диссертации отражены в публикациях

Диссертация была обсуждена, одобрена и рекомендована к защите на заседании кафедры философии культуры и культурологии философского факультета Санкт-Петербургского государственного университета.

Структура диссертации

Работа состоит из введения, четырех глав, приложения и заключения.

ОСНОВНОЕ СОДЕРЖАНИЕ РАБОТЫ

До введения обосновывается актуальность и научная новизна исследования, формулируется его цель и задачи, определяется теоретико-методологическая база, а такжедается общая оценка состояния проблемы в современной литературе.

В первой главе "Теоретические основания исследования отношения к Другому в поликультурной среде" автор раскрывает целесообразность и возможность использования междисциплинарного подхода к изучению Другого, анализирует философское и общетеоретическое содержание концепций Другого в современной литературе, выделяет важные для целей диссертации тенденции.

В первом параграфе первой главы «Методологические основы: использование междисциплинарного метода для исследования поликультурной среды и характерные особенности его применения в настоящей работе» автор констатирует характерную для современности паратипализацию областей знания, проявляющуюся как на теоретико-методологическом уровне, так и па уровне расщепления некогда единого интеллектуального пространства на замкнутые группы экспертов, коммуникация между которыми затруднена ввиду тот, что описание различных объектов исследования осуществляется ими на разных научных языках. В рамках современной прерывной и многослойной эпистемы

значительная категория объектов и явлений может быть описана в перспективах различных наук. Потребность в комплексном подходе, таким образом, ощущается не только при анализе собственно междисциплинарных проблем, т. с. проблем, находящихся на стыке нескольких областей знания, но и тогда, когда мы пытаемся понять какую-то проблему, объект, явление в их целостности и полноте. Другой в иоикультурной среде -естественное поле для выхода за пределы внутридисциплинарного анализа

Диссертант подчеркивает, что сочетание в едином исследовании эпистемологических аппаратов разных дисциплин может осуществляться в рамках принципиально отличных методологических структур. На основе структурно-методологических особенностей в диссертации выделяется четыре подхода:

1. Монодисциплинарное исследование - классическое исследование, осуществляющееся в рамках одной дисциплины, использующее результаты других дисциплин лишь в переводе на собственный язык.
2. Междисциплинарное исследование, в котором каждая дисциплина существует отдельно и связи между ними носят чисто внешний характер.
3. Трансдисциплинарное исследование, подразумевающее выработку общей метапарадигмы, охватывающей совокупность дисциплин.
4. Междисциплинарное исследование, которое характеризует внутренняя системная связь дисциплинарных или парадигматических компонентов, но которое не выливается в создание жесткой формализованной парадигмы.

Именно на последний образец ориентированы поиски диссертанта. С его точки зрения, синтетический характер междисциплинарного подхода, используемого в диссертации, может быть прояснен термином Г.Гадамера «слияние горизонтов». Этот подход соответствует характеру связей,

существующих между дисциплинами, исследующими отношение к Другому: философией, политологией, социологией, культурологией, психологией. Применение его возможно и вследствие определенной методологической близости этих дисциплин - все они тесно связаны с феноменологическим методом, который автор кладет в основание своей диссертации. При этом диссертант исходит из того, что философские и эстетические положения не замыкаются работами общего плана, но находят выражение в исследованиях специфических общественно-культурных ситуаций.

Одна из особенностей представленной диссертации - ее синтетический характер. Она объединяет результаты научной и практической деятельности автора, который много лет руководил встречами между еврейской и арабской молодежью с целью предотвращения межкультурных конфликтов, участвовал в разработке программ и методологического обеспечения этих встреч. Именно тогда он обратил внимание на то, что философские и общетеоретические концепции диалога отнюдь не нейтральны, но имеют определенный практический потенциал. Результаты теоретических изысканий автора апробировались в серии «экспериментов», которые в свою очередь становились предметом его научных размышлений.

Непосредственной теоретической базой настоящего исследования является феноменология Э.Левинаса. Подход Э.Левинаса к Другому во многом определяет авторскую позицию относительно решения конкретных проблем поликультурности. Лексиологическое измерение, которое придает работе этика Левинаса, задает и его общую направленность и возможность синтеза теории и практики. Усилие автора направлено на то, чтобы поддержать в поликультурном обществе союз Я и Другого.

Во втором параграфе первой главы «Содержательно-философские основы: Значение Другого в современной философии» автор делает предметом анализа философский дискурс Другого. Понятие Другой используется в литературе в четырех взаимосвязанных смыслах. Оно обозначает:

- а) человека, отличающегося от субъекта речи;
- б) человека, не отвечающего нормам, принятым субъектом речи;
- в) то или иное явление или объект, не совпадающие с субъектом речи и выделяемые по отношению к нему;
- г) культуру, отличающуюся от культуры, носителем которой является субъект речи.

Диссертация учитывает все эти смыслы, в каждом конкретном случае они уточняются контекстом. Диссертация не претендует на то, чтобы дать исчерпывающее изложение проблемы Другого. Автор сосредоточивает внимание на тех представлениях, которые образуют концептуальную рамку его собственного исследования.

В первом разделе второго параграфа автор рассматривает значение Другого для Я в рамках картезианской и гегельянской парадигм. Выделение этих парадигм характерно для последней четверти XX века (И. Маркова, П. Линелл). Отличие двух парадигм определяется дилеммой универсально - индивидуалистической трактовки человеческого сознания, в которой субъект пассивен при линейно-алгоритмическом процессе познания (Декарт), и представления о его неотделимости от социального, культурного и исторического контекста при признании динамического и активного субъекта, вступающего в динамические отношения с окружающим миром (Гегель). В соответствии с целями своего исследования автор склоняется к

последней. Для классического картезианства Другой человек - такая же эпистемологическая проблема, что и любой другой объект окружающего мира. Отличительной особенностью человека является лишь разум. Этот подход во второй половине XIX века заострил Д.С. Милль; доказательством существования Другого для него является предполагаемое сходство с Я Несуществующий (или весьма проблематичный) Другой врядли, однако, сможет попасть в поликультурную среду и стать объектом специального анализа.

Анализируя воззрение Гегеля, диалектику «раба» и «господина», диссертант подчеркивает, что Гегель заложил основы идеи признания, ~~которая имеет ключевое значение для современных исследований Другого в условиях~~ поликультурности. В частности, из этой идеи исходит канадский философ Ч. Тейлор в своей теории «нолигики признания». Идея о том, что познание неотделимо от интракции между субъектами, находит свое выражение и в концепции Гуссерля.

Во втором разделе второго параграфа диссертант анализирует идею трансцендентальной интерсубъективности и отношение с Другим в феноменологической философии Гуссерля, Хайдеггера и Сартра. Подобно Декаргу, Гуссерль начинает исследование с Я. Другое Я для Гуссерля, однако, не только объект среди других объектов в мире, оно является, подобно моему собственному Я, отдельную монаду, конституирующую свой смысловой мир, в котором Другим является уже мое Я. Попытку постижения Другого Гуссерль именует "эмпагией", «вчувствованием». Это процесс, при котором Я подставляет себя на место Другого и как бы поглощается им. Для Гуссерля, таким образом, Другой - объект в мире, который одновременно является и субъектом для мира. Таким же видится Другой и Хайдеггеру. В

диссертации подробно рассматриваются сходство и различие интерпретации Другого у Гуссерля и Хайдеггера. В хайдеггеронском Dasein Другой находится на более глубоком уровне, чем в гуссерлевском эго. Вместе С тем их объединяет акцент на непрямом характере межличностных контактов. Между мной и Другим оказывается посредник - «мир». Иначе у Сартра, который выводит Другого за пределы мира и принципиального подобия с Я. Отношения между Я и Другим приобретают здесь характер диалектической борьбы за признание, подобной той, которую мы видим у Гегеля между «рабом» и «господином».

В третьем разделе второго параграфа автор анализирует место Другого в феноменологической этике Левинаса. Левинас критикует взгляды Гуссерля и Хайдеггера: они не довели до конца переосмысление роли Другого в онтологическом и эпистемологическом аспектах функционирования субъекта и не распространили его на этику. В их концепции обладание является той преимущественной формой, в которой Другой превращается в самотождественного, становясь моим. Хайдеггеровская философия, подчиняющая отношение к Другому отношению с бытием, считает он, в конечном счете ведет к насилию, имперскому ачадычеству и тирании. Утверждая примат Другого, Левинас утверждает примат этики над онтологией. Подобно Сартру, он выводит Другого на пределы мира феноменов, отвергает опосредованность отношений Я с Другим: Другой существует миру, он стоит у истоков опыта. По мнению Левинаса, связь с Другим устанавливается через язык, диалог, он против силовых отношений между Я и Другим (как у Гегеля и Сартра), подчеркивая в то же время, что значение исходит от Другого. 13 отличие от Бубера, считавшего отношения Я - Ты равноправными, Левинас высшим значением считает значение

этическое, и основе которого лежит изначальная моральная асимметрия между Я и Другим.

В четвертом разделе второго параграфа рассматривается понятие Другого в философии постмодернизма. Ее общей особенностью является деперсонализация Другого, провозглашение абсолютной значимости различия. Характеризуя концепцию Деррида и Делеза, автор подчеркивает, что если у Деррида Другой - это безличное "отложенное различие", которое может внезапно появиться и показать свое присутствие, то у Делеза - это безлиное, лишенное памяти отличие, находящееся в непрестанном децентрализованном движении. Хотя идея различий сыграла большую роль в становлении "политики различия" в поликультурных обществах, в частности, в Израиле, автор диссертации подвергает критике, взгляды постмодернизма, опираясь на позицию Левинаса, не приемлющего ни дидактического, авторитарного и монологического мета-нarrатива европейской культуры, означающего отказ от ответственности и подавление Другого, ни радикальной депешализации, чреватой утратой Другого как субъекта, значимого партнера но диалогу и соучастника этических отношений.

Вторая глава «Поликультурность в современных исследованиях: основные подходы и интерпретации» начинается с определения понятий, связанных с идеей поликультурности. Поликультурное общество - это общество, в котором сосуществуют различные культуры. Существует множество разнообразных поликультурных обществ, в которых характер отношений между составляющими их культурами резко варьируется. Д.Раз выделяет два типа поликультурных стран: те, в которых разные общности живут каждая на своей территории (Квебек в Канаде) и те, где разные

общества разделяют одно и то же публичное и географические пространство (США). У.Климлика выделяет «многонациональные» и «полиэтнические» государства, В первых существует несколько наций (Испания), вторые характеризуются наличием групп иммигрантов, сохраняющих присущие им культурные и этнические особенности (США). Это по существу два «чистых» типа поликультурных обществ, многие страны объединяют черты каждого из них. В частности, это касается Израиля, на характере поликультурности которого автор останавливается особо,

Термин «поликультурность» используется в работе как в дескриптивном, так и в нормативном значении. Под нормативной идеей поликультурности автор имеет в виду концепцию, обосновывающую «право на различие» и «право на участие».

В современной научной литературе выделяются два подхода к выработке модели поликультурности: либеральный (Д.Раз, Р.Дворкин, Д.Ролз) и коммунитарийский (М.Сандель, Ч.Тейлор).

В первом параграфе второй главы рассматривается либеральная концепция поликультурного общества. В ее основе лежит идея автономного и универсального индивида. Согласно этой концепции, на нормативном уровне следует стремиться к обеспечению реализации права каждого человека на выбор его собственной жизненной установки и системы ценностей; этическая обязанность каждого субъекта при этом - осуществление автономного выбора, свободного от каких бы-то ни было обязательств или отношений. В либеральной концепции культура - условие для индивидуального выбора, либерализм признает другие культуры постольку поскольку они носят универсальный характер, т.е. являются выражением истинных ценностей. Является ли либеральное государство

нейтральным по отношению к культуре? Автор приводит доводы, которые указывают на противоречивость либерального дискурса и на невозможность "глубокой" либеральной поликультурности, ссылается на опыт Фуко и постструктураллистов, разоблачивших нейтральность общественных структур, на опыт радикальной неомарксистской критики либерализма (И.Юнг).

Во втором параграфе второй главы анализируется коммунитарная концепция поликультурности. В диссертации подчеркивается, что в то время как либеральная версия поликультурности, признавая на дескриптивном уровне различия, на нормативном успешно от них отвлекается, коммунитарная концепция на нормативном, практическом уровне получила название "политики различия" (Ч.Тейлор). Коммунитаризм исходит из иной концепции Я - как структурированного субъекта, неотъемлемой частью которого являются ценности, возникающие не и результате свободного выбора, но в зависимости от среды его функционирования - общности (community). Коммунитаризму свойственно экзистенциальное понимание культуры, рассмотрение ее в качестве того, что формирует индивидуальность человека. При этом коммунитаризм не отказывается от либеральной идеи фундаментальных прав человека. В диссертации подробно анализируются взгляды Ч.Тейлора, Л.Оливе, разделяющих характерную для постмодернизма идею децентрализации отдельных частных нарративов. Как, однако, избежать при этом релятивизма? На какой основе возможен диалог культур? В диссертации рассматриваются различные подходы к решению этого вопроса (Л.Гутман, Патнэм, С.Рокфеллер, Л.Оливе и т.д.). Автор диссертации, склоняющийся к коммунитарной модели поликультурности, за основу решения этого вопроса берет этику Левинаса.

В третьей главе "Диалог как нормативный способ взаимоотношений в поликультурной среде" диссертант подчеркивает роль и значение диалога как в отношениях между индивидами, так и в отношениях между культурами. Под диалогом, вслед за Т.Лукманом, понимается "всякое взаимоотношение посредством языка" (или других символических средств выражения) между двумя или несколькими субъектами, являющимися один Другому.

В первом параграфе третьей главы рассматриваются онтологический и эпистемологический аспекты диалога, а также культурная аппликация диалогического подхода в концепции Г.Тейлора, который применяет понятие диалога к исследованию стратегий самоопределения человеческой личности, к установлению нормативных отношений между представителями разных культур в поликультурной среде.

По втором параграфе третьей главы рассматривается диалогический подход к процессам познания и коммуникации, идея "слияния горизонтов" Гадамера и ее роль в анализе поликультурного общества. Ссылаясь на Р.Линолла, диссертант перечисляет основные черты диалогического подхода, среди которых особо подчеркивает две:

- 1) познание и коммуникация неизбежно связаны с определенной перспективой или перспективами;
- 2) в актах познания и коммуникации находит выражение социокультурная принадлежность субъекта.

В этих положениях содержится представление о невозможности чистых, оторванных от предвзятых суждений актов познания и коммуникации. Всякая коммуникация - процесс взаимодействия изначальных установок и предположений, скрытых за проявляющимися на поверхности

точками зрения. Для обозначения таких изначальных предпосылок Гадамер вводит термин "горизонт" - поле зрения, включающее все, что может быть увидено с определенной точки зрения. В процессе диалога мы стараемся соотнести чуждый горизонт мышления с нашим, возможность понимания предполагает способность каждого из участников» процесса коммуникации стать на "наблюдательный пункт" своего оппонента. Целью диалога, по мнению Гадамера, является не победа в споре, не обязательная выработка общей позиции, но достижение взаимопонимания, обогащения каждой из обсуждаемых концепций за счет добавления к ней новых иерспектив("слияние горизонтов"). Применение диалогического подхода Гадамера к области социальных наук дает возможность, по мнению автора, избежать тех противоречий, которые, например, характерны для Л.Шюца. Но главное в том, что концепция слияния горизонтов может быть использована применительно к анализу отношения к Другому в поликультурной среде. "Горизонты", будучи заданными не только индивидуальным опытом человека, но и традицией, к которой он принадлежит, могут при этом рассматриваться как "горизонты" носителей культур, так и "горизонты" самих культур. Диалогизм Гадамера позволяет преодолеть как доминирующий монологизм либерального мета-нарратива, так и радикальные последствия теории множества непереводимых нарративов. Не случайно Г.Тейлор использует идею "слияния горизонтов" для описания диалога в поликультурном обществе.

В третьем параграфе третьей главы "нормативный подход к диалогу иски критериев аутентичности диалогического общения" автор говорит о тех качествах которыми должно отличаться диалогическое общение заинтересованность в партнере или определенные обязательства по отношению к нему, доверие, уважение,

надежда (Н Бурбулес). Данные критерии создают норм}', которая может определять нашу практическую и политическую жизнь. В этом разделе диссертант подробно останавливается на анализе трансцендентальной прагматики Ю.Хабермаса, которая ищет пути для создания идеальной речевой ситуации. Хабермас критикует Гадамера за недостаточно критическое отношение к языку диалога, Язык пропитан идеологией, незаметно для говорящих он влияет на "линию горизонта". Хабермас предлагает рациональный путь освобождения от идеологии и создания возможностей для подлинного диалога и консенсуса. Характеризуя известную полемику Хабермаса и Гадамера, автор критически оценивает, взгляды Хабермаса; ход его рассуждений характерен для ситуации монокультурного общества. В поликультурных обществах его доводы теряют силу. Опыт Левинаса по-другому разрешает проблему взаимности. Отказ от притязаний на взаимность - условие всякого диалога". "Признание" - это цель, а не условие диалога

Нормативный анализ диалога, но мнению автора, связан с исследованием его роли в образовании. Он ссылается на работы Бурбулеса, посвященные использованию диалога в процессе обучения, а также на труды П.Фрейре, известного бразильского педагога, который разработал конкретные стратегии по применению диалогического метода в образовании. Каждое культурное действие, на его взгляд, либо монологично (сознательно или бессознательно), и направлено на утверждение первенства одной культуры над другой, либо диалогично, и направлено на освобождение угнетаемой культуры. Концепцию 'эту, однако, отличает утопизм, а утопия - одна из разновидностей монолога.

В четвертом параграфе третьей главы "Диалог как способ

разрешения межгрупповых конфликтов в поликультурном обществе: основные подходы" диссертант, исходя из созданной в рамках социальной психологии концепции референтной группы (Г.Химан), рассматривает межгрупповой конфликт как конфликт между референтными группами. В социальной психологии выделяется два подхода к конфликту. Согласно М.Шерифу, конфликт возникает в борьбе за ограниченные ресурсы. В основе этой концепции лежит понятие личности, близкое либеральному дискурсу. Согласно Г.Талджелю, разработавшему теорию "социальной самоидентификации", важнейшую роль в самоидентификации человека имеет социальная составляющая. С этой точки зрения, чем прочнее самоидентификация человека с группой, тем сильнее отрицание коллективной самоидентификации Другого. Автор диссертации выделяет три основных типа поведения людей в конфликте: борьба, отказ от борьбы, т.е. умение обойти спорные вопросы, и диалог. Цель диалога - обеспечение существования в условиях конфликта. В определенных условиях диалог между конфликтующими культурными группами может смягчить действие разрушительных механизмов и открыть путь для позитивных решений.

Автор диссертации вместе с тем подчеркивает, что воплощение идеала нормативной модели диалога в поликультурных обществах несет определенную угрозу для культурных меньшинств. Требования "идеальной речевой ситуации" могут завести в тупик, несимметричные диалогические отношения, однако, со временем могут развиться в подлинный диалог, но могут принять характер скрытой борьбы. В частности Р.Рокфеллер, критикуя Ч.Тейлора, указывает, что культурные меньшинства, открывшись, благодаря диалогу, сильной доминирующей культуре, могут утратить свою идентичность. Организованные автором встречи показали, что при

определенных условиях эти опасения можно обойти: в результате таких диалогов увеличивается открытость чужой культуре, готовность сотрудничать с ней, и в то же время растет стремление к сохранению собственной культурной самоидентификации.

В пятом параграфе автор рассматривает оптимальное построение межгруппового диалога с целью изменения отношения к Другому в поликультурном обществе. Согласно Г. Оллиорту, определяющее значение имеет сам факт осуществления диалога между людьми как индивидами, а не как представителями культурной группы. Исследования показали, однако, что впечатления от личного знакомства с кем-то из представителей чужой культурной группы, не разрушают укоренившегося стереотипа относительно абстрактного Другого, представляющего эту группу. Возникает механизм *subtiping*. К тому же изменение представлений о Другом, как правило, болезненно, внутреннее сопротивление ему крайне велико, ибо культурная самоидентификация тесно связана с личной самоидентификацией. Диалог между разными культурами или их представителями может привести к обратным результатам. Основываясь на данных социальной психологии и на личном опыте, автор формулирует условия, при которых диалог может быть успешным. Вывод диссертанта: континuum поведения участников диалога задается континуумами систем представлений 'о характере межкультурных отношений в обществе. По мнению автора, одним из средств успешного ведения диалога является выделение коллективной самоидентификации его участников. В заключении параграфа диссертант описывает модель межгруппового диалога известного физика- ядерщика, лауреата Нобелевской премии Д.Бома.

В четвертой главе "Практические действия, направленные на

укрепление союза Я и Другого в поликультурной среде: встречи между еврейской и арабской молодежью и их влияние на позиции их участников в вопросе поликультурности" обсуждаются конкретные условия поликультурности в Израиле и предлагается образец организации межкультурных встреч, основанный на выдвинутых ранее принципах.

В первом параграфе "Поликультурность в Израиле: основные проблемы и конфликты" исследуется специфика израильской поликультурности. Наличие в стране многих этнических и культурных групп не означает практики взаимного признания. Наоборот, как отмечают израильские ученые, коллективное самосознание членов каждой из культурных групп строится за счет отрицания специфических убеждений и практик других групп. Модель еврейского государства изначально была направлена на подчинение разнообразных паративов еврейской идентичности единому доминирующему нарративу; израильянин-араб в расчет не принимался, по отношению к нему доминирующая культура носила сегрегативный характер. Идеология еврейского утопического движения как бы создавала заново новый текст, заполняющий пустое пространство Палестины. Деятельность МБубера, стремившегося перенести на отношения между евреями и арабами модель Я-Ты отношений, пример редких попыток признания арабского Другого Автор считает, что политику Израиля относительно арабов с самого начала возникновения государства можно определить как культурный плорализм, но эта политика различия не развилась в политику признания. Констатируя культурное неравенство, автор отмечает, что много проблем создает само официальное определение Израиля как "демократического еврейского" государства. Одно из средств нормативного изменения ситуации и трансформации политики различия в политику признания, по мнению автора - встречи-диалоги между

гражданами Израиля, арабами и евреями.

Во тором параграфе характеризуется специфика авторского подхода к организации этих встреч. В диссертации описывается история организации этих встреч, принципы, на которых они строятся Первоначально основной акцент этих встреч делался на разрушение культурных стереотипов путем достижения личного взаимопонимания. Альтернативный подход, основанный на теории коллективной самоидентификации Таджфеля, отдаст предпочтение диалогу, строящемуся не на чисто личных отношениях, а на четком выделении коллективных идентичностей. Этот диалог сосредоточивается на спорных политико-идеологических вопросах В современной ситуации на Ближнем Востоке эти диалоги часто приводят лишь к заострению спорных вопросов. Впрочем, опыт аналогичных диалогов в США показал, что радикализация может смениться обновленной готовностью к диалогу,

13 разработанных автором программах и методиках был учтен опыт предшественников. Встречи носили не только межгрупповой, но и межличностный характер. Тематика встреч выбиралась нейтральная (литература, театр, классическое искусство, скульптура, природа, пейзаж, семья и т.д.). В диссертации раскрывается структура встреч. Автор подчеркивает, что в ходе этих встреч удалось избежать проблемы *subtiping*. При этом в цели встреч входило не изменение взглядов их участников на те или другие проблемы, но изменение их отношения к Другому.

Проверка результатов встреч в соответствии с феноменологическим подходом осуществлялась методом интервью. В диссертации описывается содержание вопросов, процесс обработки информации, приводятся таблицы и графические результаты обработки материалов.

Делается вывод: встречи вызвали положительные сдвиги в позициях их участников, как евреев, так и арабов, относительно поликультурности и отношения к Другому. Важно и то, что изменения сопровождались осознанным стремлением к сохранению собственной культуры. Автор полагает, что это опровергает опасения ученых о том, что межкультурный диалог в поликультурном пространстве в рамках "политики признания" может привести к распаду культуры меньшинства и ее поглощению доминантной культурой.

В заключении подводятся итоги диссертационного исследования и определяются задачи на будущее.

По теме диссертации опубликованы работы:

1. А. Бах. Поликультурность в Израиле: проблемы и перспективы. В: Историческая психология, психоистория, социальная психология: общее и различие. Санкт-Петербург.2004г., с. 227-231, 0,3 п.л.
- 2 А. Бах. Нормативный подход к диалогу, В: STUDIA CULTURAE. Выпуск 6, Санкт-Петербург, 2004 г, с. 111-125, 1,1 п.л.
3. А.Бах. Воспитание без насилия: антропологический проект/ Образование и насилие, (под ред. проф. К.С.Пигрова, СПб, 2004 г., с. 199-205,0,4 пл.

2 הוגמה ואשווה והשיבות של המתודה הבן-תומית של מחקר אשר מאפשרת למצוא מענה לביקורת שניות כבלתי-פתירות במשמעותה דזידיפלינית זו או אחרת.

3 סנהמת העבזהה לחתום את הטענה על שמי פראיינומות הקיריות בתחום חזיבה ושפה. במלבד המחבר התברר שגם קיימות גם בדייציפליניות אחרות שבמסגרתן נשאה הממחקר; בירורו את הנסיבות בין תאריות שונות במונח רחוב ושל דיזידיפליניות (למשל עמנואל לעז והקבלה הטיפולוגית בין התאוריה הפלולוגית של באכטן לתאוריה סוציאולוגית של סיילו) וראינו שזוока הפרדינימה הוגלאית מתאימה יותר עבור המחבר של הסביבה הרוב-תרבותית.

4 בכלל המתודה הבן-תומית של המחבר הדוחה להציג כיוון לפתרון כמה בעיות ספциפיות אשר התגלו במאמר.

5 אנו מקיימים כי ניתן של הבעיות הפרטיטיות למקיימת מיזור אופקים עם אחד בסביבה רבו-תרבותית יכול להציגם גם לישראל וגם להברחות רבו-תרבותיות אחרות.

2. סודרים להמשך הדוחה.

נראה לנו כי המשך טبعי של מחקרו בתחום המתודולוגי הוא יישום הניתונה האinst-דיזידיפליני בתיאום לתופעות כתז-תרבותיות אחרות. בוטקי' לך, גם הצע הפלילי של המחבר זוק להמשך. אנו מתכוונים לזכור ביביסוס והרחבת התוצאות אשר השיבו באמצעות הממצאים והירושלים אשר אורבנו על ידינו. כפי שהבראו לעיל, ذורך זה חשוב במיוחד, שכן מדובר בזיכרון התרבות הדומיננטית. לשם כך פיתחנו את המודל הפלילי ליחסים ופיתוח ההשפעות הדיזוביולוגיות של הממצאים שאורבנו על ידינו.

ביבליוגרפיה –

כלולה יותר מאתרים מקורות בשפה האנגלית העברית, הספרדיות והروسית

בושא העבזהה פורטו עזרות הבאות:

- בן-אך, א. הרכ-תרבותיות בארץ: בעיות ופתרונות לעתיד, בחק. הפסיכולוגיה ההיסטורית, הפסיכו-היסטוריה והפסיכולוגיה התרבותית: המשותף והרב-תחומי, נקט-פרטנרג', 2004, עמ' 0 3-231 ופ'.
 בן-אך, א., הנשא הנדרסאטיבץ' לדיאלוג, בתיק STUDIA CULTURAE '6, באקט-פרטנרג' 2004 עמ' 111-125 ופ' 1.1.

הgingeroot המאורגנת בין יהודים לערבים ועליו ביום המפלגה הקומוניסטי, הגבלה נבעה מఆפֿין האידאולוגי. החל משנת ה-70 הוא גורבה, פישותן בין יהודים לעמם מוחת חסן ארבעים שנים שגדל בדבָּה וזה-קיים בכך שני הפעמים. הדגש בכך היה על פיתוח קשר אישי, "אנשיים" תוך תעלומות ממרכזים הסוציאו-תרבותיים של אישיות המשותפים. האמורנות של גישה זו תיארו על דעת לעיל,

גבשה ואלטראנטיבית ייְשָׁמָה בעבָּה"ס שללום. בעשרות שנים האחרונות שפַּרְאָג' מתרכו בשאלות הנורמות ע"מ ומנעל קרוב מאד לקובע ה"בן-קברוצט". חישוך של שינה זו. בכך שהפישות לעיתים קרובות מביאות וודקה להקדמה (במיוחד אצל הצד הערבי).

בפישות שנוצר על ידיו לקשוו בחשוכן את המקנות התאזרחות של אליין ובטע ואת הניסין קודטן. בסיס התאזרחות של הפישות היה מרכיב שומרכת ברמות השונות שלה מן התאזרחה והטמענות של ליאנא, אשר מדירה את הקווים העיקריים ביחס לכל אחד ממנה והרב-תרבותית חוגלה בפעילות פראקטיתן, התאזרחה הקומוניטריאנית של טילירו ואחרים אשר מביבה את רבת-תרבותות סוציאל נורמטיבי ומברחת את מאפיינן; השיטה של דיאלוג כפעילות בסיסית (באקטין) שאמצעותה קורה החלק של מיזוג אופקים (נדמר); התאזרחה החותם והחברתיות (טלפל) ו- ברמת הפרטיקה - שילוב של שיטות שנוצרו על ידי ותוכמיכם של contact theory and social self-identifican theory.

זהן ונכא תיאור קדר של הפישות ומשתפקידן. מודגש כי הן פונוט לקריטריון של הקומוניקציה הריאולוגית בתברה רבת-תרבותית שלילן ודברנו בסעיפים 3.5 ו-3.3. והתהה הייוה (בהתאם לגישות של גודמן) להציג לא להבנה אלא להכרה (recognition) אשר השמה של ידי הבנה כל מרכיב ופונטיאלי רוחני של פמה אחרת, בדור שורותם ותרבותיהם של הוות והאות כפי שהיא ניצבת מל האוי בחז'י הום ים. מיליך זה מלחה בהבנת הדות התרבותית ההבריתית של אבי עצמו - אחרות העשרה לא תהה אפשרית.

4.3.ذكر השתנות המפגשים אשה אידגד על ידך על ימך משתנותם כל' רבת-תרבותיות וכל' איזה בסביבה רבת-תרבותית.

בפרק זה מסופר על המחק עצמו. מזגות שללות, מוסבות התוצאות.

סיכום

1. תרומות המחבר

ונשית סקרה קדרה של העבודה. לסייע ישנה דרישמה של מכון שיקירות שיש לו נזק משמעות מודיעת:

הבריטון בר אונטARIO אמר, שבריטניה מבקשת את הניסיון של שילוב בין שתי גישות (לא בrama התוארית אלא בrama המשנית) זאת הורק שיד ושם הוא מוכנס את ציד הדיאלוג שמי על הא-קורנתוניות או עקבות של תחשיבת האנושות מהאפשר לשרטט מחדש

א-יד-הוּנִינִית שֶׁהַחֲשִׁיבָה המונולוגית בלוט מציג'ם במקצת פניות ויאלויגיות כל מזעיק על הגדות והלשלוחיות שלן, יותר אם זאת בפגישות הללו יכליים למדוח גם יהסים בז'-אישים שלא מתעלמים מכך ורבותי של כל אחד מסתהיפי קבוצות הדילוג נמצאות במערכת יהסים דינאמית שיכל להתפתח לכל כיוון

פרק 4. דבשלהן דפרהזהה הרכזתית להזיהה ותשר בז אמי לאוד בפביון

רַב-מְבוּתִים: מושג אחד חזני-ארבי ומשקעתו על עומס אשמה מושג אחד לרב-

תרומות

1. ארבע-חרטומנות סדרה: גישות ובעלות עצמאית

ישראל מנהיגת ביבר תרבותית שונת או מביב' כמה נתנו סטטיסטיקות על החקיקה של האקדמיות היהודיות? כי הכותת יוזם את ריבוי תרבותיות לא וביאו לרבה-תרבותיות נורמאנטיבית ולמדניות הכהה מהפוך הוא, החותם הבקצית של בני תרבות מסוימת נוצרת על ידי שלילת אמונה ופרשיות של קבוצה אחרת "או" מרובות מוגן

סידניות והשויה הפתעה בשינויים והשינויים עם שיקום מרבות ומוסדות יהודיה, כאשר והקהה להזוויג מכונת הדשה של תרבותית שונות שמתחרת את מל השינה על המשאבות, קליל יעד ואויש התבונה בבלבולות. עוד לפניה הקמת הגדרה בישוב היהודי בארץ ישראל נוצר מטא-נרטיב אשר האפין על ידי שילוש צירום מרכיבים לאומניים חילוניים (ציווית), צבאיים ו- "ערביות" מטרתו היה ליצור אוטופניה חולנית להגדירה והותח של הוות והזהות כפקודן התרבות החומינית יכילה לפעול בשני משורטים או להוציא חרביה אחורות מהן גazor ולשמור על הבולמים והתurbות בהם יוכל או להיות מהអאודה רבתיה שנות בשות' יהודיה בהן מabilities את מהזק ויעירות והלין של שני הנסוגלים לנורמות התרבות החומינית. במדינת ישראל התרבות החומינית פוללה בד בבד בתמי המשורטים כמשורר ראשון כלפי העברים, במשורר השני כלפי היהודים.

4.2. יוזמות גישתן לארגון המפגשים בין ביש חוצי לפש שבי על רקע מפגשים יזומים אוזים בין יוצאים

יש לציין כי מימוש אידאל והיאלוג הבן-תרבותי פולל להביא לסקה עברו תרבותי המיעוט שהונצחים שכן חותם והשפעה של התרבות הווומינית פוללים לפחות את תחושת ה- *outgroup favoritism* ולבור לצד אחד. אולם מדובר באטרופת ה- "חומר דיאלוג" - הרבה יותר נרשות, משומש שהיא יכולה לאיבון התרבות המתגדרת כי ברי החותם העצמית האוטונומית נוצרת בתוך היחסים הדיאלוגיים עם האחד.

במסגרת היקין חשוב להזכיר את תיאורית החינוך של ז'ירו אשר מנסה להראות איך מנדרים מחדשת את גנטותם בין אם לאחר מבחן לוותר על המרכיבים העיקריים של החותם העצמית, גם תוצאות המפכים שנגורס על ידי מראות כ- *ינון* להסביר את שמי התוצאות ביחס לפתחו שלILI ותובות אחרות ורק מחזקת את הנסעה לשינוי של החותם העצמית של האני.

3.5 נזיה אוטונומית של דיאלוג בין-תרבותי במפורא לשנתה את סיב היחס לפחות – טכניות הרבה – ורשותית

אהיה אופי נזיך להיות לדיאלוג כדי שהוא ישנה את ההיחסים בין נציגי קבוצות ורבות שונות? לפי contact hypothesis שחשוב הוא וקשר בין-איש אשר נזכר באמנותה הדיאלוג. מימוש זהויריה זו אומנם מביא לתועלת של אולפרוס מה שחשוב הוא וקשר בין-איש אשר נזכר באמנותה הדיאלוג. מימוש זהויריה זו אומנם מביא לתועלת של subtyping, יש לציין גם כי השפעה מכוכב זה ברוח כלל לא אורך טווח - הביעית האלה קיימות במיוחד במקהה של הדיאלוג והבן-תרבותי משומש שהוא מאמין על החותם התרבותי ובבדישת של משפחתי. מתנים הרים והן הוכיחו אך גם לא תמיד מספקת (למקרה הצלחת הדיאלוג הבן-תרבותי:

- 1 תמייה של דעת ותקול;
- 2 המשכיות;
- 3 שיחר פועלן בין נציגי תרבותות שונות;
- 4 חזוי שייזון

הכויות במימוש של תאוריה זו נובעת מכך שהוא הערכה מכל המרכיב התרבותי-תרבותי של האישיות. סובי אנטנש נקלים בגבול המהווה בין שני ה派ידיג'יטות ושוב ניתן להיווכח כי בינוות הסביבה ה-רב-תרבותית ווזק א-הפרדיגמה ה-היליאנית מתקדמת הרבה יותר טוב. אנו מתחווים ל- theory of social identification של דילף אשר מוגישה כי בדיאלוג אי-אפשר להתעלם מן המרכיב ה-סוציאו-תרבותי. לתאר פעילות הקבוצה בדיאלוג טרפל משתמש במושג של "קונטיניטום בין אישי - בין קבוצות": מודבר מנגנון האפשרויות של התפתחות הדיאלוג כאשר בקובע אהד נמצוא המקבב בו משותפי מתקבדים לא כל דקה קבוצתי ובקובע השני מצב של זהותם טוטאלית של הפרט עם קבוצתו. טרפל מנסה לנבא את התפתחות הדיאלוג בהתאם למצב החברתי והתנאים שבהם הוא מתקין. היהות והחותם התרבותית קשורה על האישיות של בן-אדם בקשר הרבה יותר אדווק משור ויקה קבוצתי אחר, ברור כי בדיאלוג בין-תרבותי ממשתפותו הינה גוטייה חזקה לקוטב הבן-红楼ית של התנאות.

לכן און טעם לנסתות ולהתעלם במהלך הדיאלוג מן המרכיב התרבותי של האישיות, להפוך כדי שאק יתקיים מיזוג אופקים כל אפקט צוריך לקבל ביטוי נאות.

קריטריונים אלה יוצרים נורמות לחיים התרבותיים והמדיניים. הנורמה - כפי שכתב הברמאס - מוכנות לכינון מכב' דיאלוגי. הברמאס מבקר את גדר על חוסר ביקורתית ביחס לשפת הדיאלוג. לטענתו הדיאלוג, כפי שהוא מתואר אgel גדרה הוא פאחו-דיילוג, משומש להשנה איתה שהה פעלה ניסולו; טמונה בה אידיאולוגית ונטיה לששליטה. הברמאס מנסה להציג תכנית אוניברסלית לזוקק בהפעלה ולשוניות כדי שתזהה פעולה אסטרטגית ולא פעולה סטטוניקטיבית, לפ' גדרתו. גדרה לטעמו אכן יכול לאפשר לתכנית אוניברסלית מעין זו משומש שנייה ללחוץ בחשבן את הויה התרבותית-החברתית-הистורית של כל פט ופרט. בלי להזכיר לפחות התחזיות בין שני הדזירים בכך כי ישתגד גדרה שבסבב את המרכיב התרבותי של אג'נו תואמת יותר את צורכי הנזינות של סבבה ר'ת-תרבותית. לעיתים נוצר רושם שהברמאס בעצמו מכון את טיעונו לחברה המוגנית. בעיה נספהל של הברמאס בכך של פעלולתה דיאלוגית קומוניקטיבית וזרעה הסכמה מכל הצדדים; היא לא תחשים כאשר זו אוד (למשל, תרומות והמעות הדוגמיה מתחזיות או בעלות נורמות שונות של הדיאלוג) אין מכך ללבב את כל תנאי המכש.

כמו בנוסח הרלטיביזם האתי שיעץ דיברנו בפרק הקום הפטרין שכן יכול להזין באימוץ האתיקה של דיאלוג שפניה יש לקבל את האחר כמו שכאבי לודוש את אותו הדבר מנגנו. הנזינות הנורמטיב של דיילוג קשור לתפקודו בדעתך. מעונית מודע עבדתו של פיריה אשר מtar את התנאים לקיום הדיאלוג במוגנתה הזרויה של פעלולה דיאלוגית ואנטי-דיילוגית. בעיות של נישוח של פיריה – הוא באוטופיות שהוא עצם מהה ב.

3.4 דיאלוג סאנטורי לפרטן הבערת זבן-קונציווית בתבונה ר'ת-תרבותית גישות ובעיות עיקריות

מושג **reference group** מדבר על הקבוצה שבתחום אל זיקתו מכון החוזד את הזיהות הפזמית שלו. במסגרת ההברה הר'ת-תרבותית לבזיה כאות תהיה תרבות מסורת. הוא מגדרה את ה-"אוף" של הרוזר.

בפסיכולוגיה התרבותית קיימות שתי גישות לסתור הסמכושים בין קבוצות או נציגי **reference groups** שונים. שרווי כחוב כי סוכוך הוא מזאה התהרות על המשאבים המוגבלים. המכלול המתויהות של נישאה וזיכון בסתמכתה הבלתי-על הנורמות הכלכליות.

מושג האני שנמצא בסיס תיאוריה ותائم לאוthon משון והאני הנקטאי שנמצא בסיס הדיסקורך הליברלי. גישה אחרת של טול'פל - social identification theory - מדגישה את זהותה של המרכיב התרבותי בהזאת אנושית. טול'פל מראה את קיום התנוועות כמו **ingroup favoritism** או **outgroup favoritism** (חיפוי אחרונה אופיינית לתברות שבין קבוצת הפלידי). ככל שישוי מזאה יותר עם קבוצתו נטייתו להעדפת חברי קבוצת זיהואה ותזהה חזקה יותר והוא מזהה קשורה לשילוח של הזיהות הקולקטיבית של האחר. ישן שלוש צורות של סכסוך זה:

1) מאבק על השליטה עלם שני האחר (זומה לדיאלקטיקה של און-עכז);

2) ויתור על המאבק שלפעמים קשור לאובדן הזיהות הקולקטיבית של האן;

3) דיאלוג - דרך ביצים שמטרתו לאפשר קיום במסגרת הקונפליקט.

3.2. הגישה הדיאלוגית למילוי ההפכה וההשכלה/ה预备:

"מיזוג דיאלקט" של גדר ותפקיד המלון בתרבות הפכה ובר-תרבות

- 1. הגישה הדיאלוגית לתחביב ההכרה והקומויניקציה, לפי לינגלת מאפיות ב:
- 2. קיימן קשור בין הכרה ולומוניקציה לפרטפקטיב מוסיפה,
- 3. משפטות של הפעלה הדברית או קומונקטיבית נוצרת בתוך הדבר/הקסיה/קומויניקציה.
- 4. פעולות ההכרה והקומויניקציה הקשורות למערכת זאת.
- 5. בפועלות דיבור/הכרה / קומויניקציה כאות לידי בשדי החשיבות הסוציאו-תרבותית של הסובייקט.

חשיבותם במיוחד ואפיונים 1 ו- 4. משפטות השילגה של פעולה התהבה והקומויניקציה היא בגישה לקומויניקציה סאל צנירית חסרים בין הפרטפקטיב השונות, נטיות וטורות אשר נקבעו מראש. לסם הנזרת המכול של הפרטפקטיביות היה משתמש גדר במשמעות של "אפקט" - שהרואה הפלל מתוך את הכל שינו לזרות בס מקורה צפיה מסויימת.

לפי גדר בהרואה קיימת במונגרת פרטפקטיבתו או אחרת. ההבנה של הולות - פירושה יכולת לראות את השלם הנזכרה והראה של. מטרת הדיאלוג - איט ניצחן אלא מיזוג האפקטים בין המסתהפים אשר מביא להפזרת עצמה של כל אחד. הגישה הדיאלוגית של גדר מתקבאת נם בכך שראו ראה כל פעולה ותגובה כדי לאו גני שבס מתחומים העבר הדודו.

הגישה הדיאלוגית של גדר במונגרת מדוי ותגובה אפשררת לבור על הונגד האופייני לסוציאליה הפנטומלגי של שון מזובר בדיאלוג, במיזוג אפקטים שלאי אחד מהם אין פירוט על השני. סיילור משתמש במשמעות של מיזוג אפקטים עבור הנינוח של הדיאלוג עם התואר בתגובה ובר-תרבותית.

3.3. הגישה המודומטיבית אל דיאלוג: מדרת קיטוטיזם לאו-היפות של הקשר הדיאלוגי.

לפי הדגזה הנורמטיבית דיאלוג זה יוזם בין שני סובייקטים שיש בו משמעותו אתית. היחס הזה צריך לעמוד במספר קרייטריונים. למשל:

- 1. ענן ב" אחר" או אחריות כלפי;
- 2. ביטחון באחר, יכולת לקבל את דבריו בתור אמר;
- 3. יהשי כבוח;
- 4. קשר רגשי;
- 5. תקוות שהיא תALK בלוו נפרד של כל יוזם דיאלוג מסוים ומהמשות ארינה נקבעת בעת מראשת אלא ונוצרת בטון הדיאלוג.

כל תרבות תריבוה בענייני שלה, יהוד עם זאת פיבורו אתיקה קומת לאונטולוגיה ואיפטומולוגיה לכל רק התהום האתי הני אוניברסרי היפשטו בו אימה תלואה בקשר תרבותי-היסטורי ספציפי בפיג'ה בז' בעל שני תרבויות שונות אחר בא נג'ז' זרחות אחרות (בזה מבססת הורות האבסולוטית שלו) וכן אוט (שכח לבתו במשמעותו והאיד המבוסס על התחווה האנטואיסטי של התהום כלא אחר) יש להציג כי בעת הפיג'ה עם الآخر, מה שמייצע מול האני והוא ישות זהה שובה ומאמית, המהות הכלל-אנושית של האחד נמצאת בכח ולא בפעול והאו מוצא אותה לפועל על ידי פעולה אחרת שקשהה, וודוק באקט השינוי והונחת הערך שטמך בבלול לוינאס מזכיר את הפלוסופיה המערבית שמכירה את האחד לאבד את "הארות" שזו הדבל העקרוני בין האוניברסלים האתי של לוינאס לבין האוניברסלים של גנט עלייט להגשים כי האתיקה הפסיכיאטרית של לוינאס יוצאה בסיס פילוסופי מוצק עבר התאוריה הקומוניטוריאנית בתחום מדע

ה代理人

פרק 3. דיאלוג במערכות יחסים התרבות רבת-תרבותיות

בתחולתה אם מבקרים את מוסג הדיאלוג תוך הגדלת הבינור בינו בין המתולוג דיאלוג כפי שמנדר אותו ראלם מינו כל יחס באמצעות השפה (או אמצעי בשדי סטטבליים אחרים) בין כמה סובייליטים שכלי אוד מופיע לאחד" או מודדים גם בין רינותו מינולוג הבסוס על היישות בין יוזדים ותרבויות לבן ניתוח הדיאלוג שמשנת על הפעולות וחסמים -

הפרקטיקות והדיסקופיות הנוגעות בקשרו

1.3 ההשלמה הדיאלוגית במודיע תרבות ותרורת משמעות הדיאלוג ביחסות של מסיכל אנטון ובאלן פירלוד.

ubahdotivo של באקט מוגמות את האפליקציה של הגישה הדיאלוגית בכל רמות הניתוח ובמסגרת ייסיציפליות שונות דיאלוג - היה מות עיקרי בכל וצירה של באקטן באקטן מוביל בין המסתור המונולוגית והדיאלוגית בתפקידות הספרות כאשר המටה הדיאלוגית מנג'ת לשיא בצייר השולוטו-טילוף (לא רק באקטן - פילוגן) שבב' לתהודה והאנושית הדנה דיאלוגית במנותה לחיזוק זאת אומרת להשתען בדיאלוג כאשר מטרתו אינה בעגעה להסכמה ובמציאות פטורינגות לכל הניגדים (אות דזוקה כיוון אנט-דיאלוגי מופדק, לפי באקטן) אלא ביצירתה ה"פוליפוניה" שפה קווות ניגויים המשיכים בה - שיח נושא מעשיים אחד את השני ואחר כל גישה של טילור מאוד דומה לבגשה של באקטן, אולם הוא מישמה בשעה אחר של מושך התבאה ולא מודיע הרוח טילור מודגשת את חשבות הדיאלוג לכען יצוב הווה והבטיסת של האני הוא כמו באקטן סבור כי מתרת הדיאלוג אינה הסכמה אריה וההערה הנו-צדדית של משותפיו אפשר לומר כי הסביבה הרבת-תרבותיות הנורמטטיבית של טילור מאוד מזכירה את שלם הרומיים שר זובוטובסקי כפי שהוא אמר באקטן

בפעריות תמורה לכאורה של מסגרות שונות בתורה כי שפענות יונג התרבות השולחת מיצבת את התרבות
שלה באמצעות זהבורה ומשתמשה בכלים החברתיים לשכפל הערכיהם שלה וסימין והארחים אשר נמצאים מוחץ
למרחב

יש לדין כי בום אחרון חול שניי מסרים ב.Disclaimer הילברלי אשר משקף את ניטרונות הוווקרים להטמוד עט
הבעית שצווינו לפחות אומנם שניים אלא (כמו של קמיקה וראול) אין נתונים מענה אמריך לכל מלול
הבעית שמתאפיינית בהקשר זה רשותן *social cultures* עדין מאוד קרובה לתרבות הדומיננטית ושורר
בחלוקה פטוגניטית וכפנית בין תרבויות "טועלות" ו"מיוקות" (משמעותם שטחיות לשולחות הילכת ובויה)

2. גישה הקומוניטריאנית ורב-תרבותות: בעיות והודך לפיזאקס

גישה הקומוניטריאנית מהו אסתטטקה לשפה הליברית. בוד שהגשה הליברית עיינית לשוני ומחולמת ממנה
בינה הדרומטיכית, גישה הקומוניטריאנית מבוססת על "מדיות דסני"

בדורר הדעת על השוני כערך וחובי ומפשיר את החברה הליברית עצמה נפוצה כאחת התרבות ולא כמכירת מוחא-
רבניות

גישה הליברית מתבססת על עקרונות הפידגמה הקרטיאנית ועל המשג החטאי של האני, גישה הקומוניטריאנית
נעדרה במקצת הפידגמה והగיליאנית והרצות, הרכבתם של גאו שקשורים ביחס ותרבות-הסוציאלי מוחזרות וזה מתי-
נפץ מ-וסוביקט - הוחשב והפעל התרבות וא-ך רק כל שימוש אפשרית בהזיהה של הסובייקט, הוא מיזבצת את
הסובייקט עצמו הדוח ביטחית רך במכירת מערכת משמעות וערבים שולבעת ע"י התרבות הפרטוקורית
שאליה משותין יוזד אך לשמיתה על התרבות - על כל תרבות - יש חשיבות עזינה וכל אווד זריכת היהות וכות לשותני,
כאשר חברה אמרה לנוקט באמצעים שונים גם ברמת התקווה ובמטרת קצוב מטאיבים למשוש מלא של זוט וברמה
העקרונית משמעות הוכח לשוני הינה בהכרת ועובדה שתורת פציגיפית מהו אכן איגטנגל של ואישיות של גביה
ונם בגישה המציגת את הערך של כל חברות ותרבות ובהמות היזודה והפרטוקורית בפסיפס והכליל של התרבות
הדגשת הערך של כל תרבות מאפשר מיפויו החומי למשמעות והכמה (recognition) והמה היא הדzon הקיום
של כל אדם - סותב טילדור. וכך מרים את השפעת הכל הפילוסופיה של גל מאר שומה עבר וגיאן
הקומוניטריאנית בביבורתם

את הגישה הליברית הוווקרים הקומוניטריאנים הולכים בעקבות גל שביקר את תורת המוסר של גנט גnil מזון כ-
הדגש האולטימטיבי של האוניברסליות של גל מטביהkt את הדכלות פעליה אתית משוע שהיא מביאה לפסילה מוחלת של
כל המינים הפרסיים לעומתו והגל סבור כי בנוסוף למופר האוניברסלי קיים גם מוטר שקשור בתרבות וחברה, כמו
ທהאותה הליברית קשורה לגל, כך קיים קשר בין הגישה הקומוניטריאנית לבין גל גביהה הוא כ-המוח המרכז
בפילוסופיה של גל - התפתחות גורם העומקטי - אינו מתקבל על התיאוריה הקומוניטריאנית השולחת מטא-נראטיבים כן
הסיג ההוא אנו מציגים פתרון לעביה של הריטיביזם האתי - בעיה רצינית מאד עבר והגישה הקומוניטריאנית שעוז כה לא
וכגה לדעינו לפתרון תאוותיו והרים הפרטון הוא ביומז דגונטיזציה האתית של דיזיאנס וויאנס מוניש את הערך של

פרק 2. רב-תרבותיות במחקר המודרני: גישות ופירושים עיקריים

ביהלוי הפרק אנו נוטמים את ההגודה של מושג התרבות (בהתאם למגדרת א. טאלור) שתו גישות לתרבות האתות - זו של קאנט - מדברת על תרבות ייחודה אוניברסלית השנה - זו של הרדר - על ריבוי תרבותיות ועל תרבות כטופעה הסטוריית-आנומית

ונזכיר חידתה משג חבה / סבירה ורב-תרבותיות במונח הדסקריפטיבי מהנור בתרבותה שפה משוחחתם בעלי תרבותיות שונות, חוקרים (כמן זו ו-קמילקה) מבדילים בין סוגים שונים של מיזות ורב-תרבותיות כגון: *colonization* ו-*Leontine* polyethnical ישראלי מתאפיינת לעדי שליחם של שניהם במקום הרטמיין גנו מסתמכים על הדגודה של Leon Olive. רעיון הרב-תרבותיות העשוי עמהו אשר מבוססת את זכות השמי של תרבותית ואת זכות הדשתפות, מוניות רב-תרבותיות יושמה לדואשנה בקונה ואסטרלהה בתחילת שנות ה-70. נוית להודות שמי גישות עיקריות למלול ובדורותיה של רב-תרבותיות במחקר המודרני: גישת הליברליות (דבורען, רן, דאלאן) והגישה הקומוניטריאנית (סיליוו, סאנל)

1. המודרנית והיבילת של תרבות רב-תרבותית ובר-תרבותית.

הגישה הליברלית והקלאסית מודerna והמשך של תפיסה קנטיארית זהה מדברת על אוטונומיה מוחלטת של היחיד הדיזיוגים האוניברסליים בכיס האתיקה כדי להזות מוכרי פועלות הסובייקט והיבת היהות בגמרי וחופשית ותואמת את העקרונות האניברסליים לאו-שם כמו של פרטיאליזיט (אנגלור וווען כי תפיסה זו מגדמת את הביוון העשיר בכibilit ותאות שבן אוו נתקלים בווי היון-וווי) ותרבת מותה כל לילית של הסובייקט היהות חופשי ולפמש את ווירטו ויא מדורה דע את "אפשרוות ובודהה". רק "זכות לרשות" במונגרת התאוריה הליברלית - איזה זכות לרשות ספציפית איא וכי היא אחת התרבות שבסמגרתיה חזק יכול למש באון מליא את חזונו. והטימה הדיבורית בתרבות המשיש כתא רך שօור בעל תרבות זו אינס יטילם להסוגל לרשות הרוב השולט וז'כת על תרבות בכל ולא ז'כת על התהרות הספציפית בעצם למאפיינים פרטיאליים של תרבות זו או אחותה אין שם ממשות, חשובם ורק העצים האוניברסליים אשר באים לידי ביטוי פרטיאלי בתרבות מסוימת אך התאוריה הליברלית גנזה בגישה פטרוגנטיסטיות מתעוררת שאלת של זכות החתורבות מצד ווותת הרוב התאוריה הליברלית מרבה לדבר על הגבנה של בעל תרבות המיטט בטור יהודים, רמת הדגה והמנימלית הדיא "ז'וטה היונג", אך בפועל, אידיאולוגים הליברליים אינם מסתפקים בכך וווגלים בשפעה מכוונה על תרבות המיטט כדי להביא את תרבותה לקבלת העקרונות הבסיסיים של תרבות הרוב מזובר בעביבית פומייה מאוד קשה של הזרוקוס וולברלי, כפי שטובה ז'ז'יק הסכלנות הליברלית מופנית רק כלפי "אחר מתי" מובד בשובי ובמהותו

במסגרת הפיזיוכיה והסוציאולוגיה הפלוט מודרנית נושא ניסון די מוצלח לשבור את המיתוס על הניטוריות בהברה המודרנית וטערוכת התהורות ההורקטים טהלהט בעקבות פוך החטאו את יחס הכוח והכפייה שטמוניים

לייניאס מבקר את קוממי על שעריו במחצית הערך מלהזכיר דמוהות את תפקי האוצר עבר האני הוא מכך את הויסל על החשיבה, ובמנגדו ואת דיזיגר על שהחם לאחר אzell מchn ביחס לקיים כמו סארטר לריטהס מיציא את האוצר מגלויות העולם לאחר שעולם, נמצא במקור הכרת העולם של האני הוא מכון את הרכה ואת הבישון ה�ומוניקציה עם האוצר אפרתית בוכות והשפה שוויא קומם כל - זילאלג, ואחר הג שווה בתכילת מ האני, וזה לו לנMRI אך השילוח הטומאלית של האני אינה מביאה להתקחות חזוי כי במבנה סארטר או הנג משום קומם המידם האורי שבביסטו - תחשות והאזריות כל'י אחר. היא מתחבאת בירוח וקמת אוזנות של האוצר מגלי לנצח לתרמה (פה לויניאס נזכר לוסחה עם בובר) אחר מכון את המשמעות והאזיקה קדמת לאירועו גיבנה

2.4 זה-פרטולוגיות של ה"אוצר" בצלותה של פטנט-מדרניט

ברש", "אני" והו אחד מהמשנים המרכזיים בפילוסופיה של פטנט-מדרניט נקודת המוצא הוא - ביטול מהה- דיסקורס גגוני ייחד ונחיתת אפשרות ביטוי לדיסקורסים "אזרים" ומוגיאלמים פוק מרא שבסמוך הרטוסטורה אחר הדת תילגת טבוקת השלון ועם זה המכון לכינון המרתף, לשדרו גזירות מתחה של פשע היבא לביקורת וחירפה של הניתרויות כביסל של הבהה המדונית שעילית מזו ביחסן כאן נעמוד על שתי תפיסות מרכזיות של "האוצר" אשר מתגימות את גותייה המדונית זהה-פרטולוגיותה של האוצר, בדגש על עצם השינוי והאזרות יש לציין את ההפך והשוב של תיאוריות דלו במצבי מזינותו השני שעיליה נורב

ודירה טוטן כי הוא ממשן את הבינה של סוסו לשפה המדבר על השפה מערכת של הבלים בviktorush על העקרונות הבסיסיים של הפילוסופיה המערבית ודריה מען להה-Zenטראליות והה-פרטולוגיות גמורה של האוצר לעמשה אפל אוד לא קים כסובייקט גם ולו וגוטאי מרכיבים על התבאלים ההה-פרטוגניים במגרת תיאוריה - רירום שלם ושותה ותרום מנות קיום והבהה אלטראנטיבי זהה של המערת היררכית השושית של הצעק אם כן בפילוסופיה הפוט-מדרניטית "כווית של הסובייקט" לא משaira לאחר מקומו השקרים האגטופולניים מראים על הקווים המסתותיים והמעניינים בין הה-פרטוגניים של האוצר לכין הרים אל האוצר במסגרת וריביות לא איזופיות אך בכחדר הטעדי אנו מאלצים בתור נקודת מזא את העמה של לויניאס אשר מזא את שבל הובב בין כפיפות הכהה-גראטיב האירופונטרי לבין הה-Zenטראליות קזונית ואבחן אחר כסובייקט ומשמעות בדיאלוג וביחסים האלימים

1) המונה עצמה האוניברסלית-אנדרוידית של "האי" ב-פ.ק. למול הרעיון של הקשר הבלתי נפרד בן "האי" סכיבת והקשר חברתי, תרבותי והיסטורי ב-פ.ג.

2) גאם סוביילס הרבה הוא פסיבי (פ.ק.) או אקטיבי (פ.ג.)

(3) תהליכי הכרה ליארי (פ.ק.) מול היחסים הריאלייטים בין הסובייקט לאובייקט בתהליכי ההכרה (פ.ג.) כפי הנראה, יותר מפעם אחד שווואה ובזהה של ה-פ.ג. מתאימה יותר לנוחות הסביבה והרב-תרבותית; אך רוב תשומת הלב בתמישן הפעק יזקץ להgel ופיזטופים אחרים אשר - מחדינה זו - אינם בעקבותיו.

בפילוסופיה והקריזיאטיקה הילאיסטיות נאמר אשר מחד ההנחה האחת, ביפוי אפסטטולוגית כמו כל אובייקט וחיצוני, עבר ובל "האחור" מלא גוףיו הבודד בכינון הסובייקט. לשם כך על האחור להוות שלילית טוטאלית של האני. אך, אנו נמצאים בחום הדיאלקטי עם הפעם. הזרק לשלמות שביתת דרך הכרה (recognition) אותה הסובייקט משיג באחר ועל ידו. אם לא מוגבר בחום גומלין אותו מייצים לדיאלקטיקה של האikon והעבד שבסוגרתו כל אחד מכך מנוסה להשיג הכרה בהשנו במוגברת חזק כוחות. אומנם ביבנה ששהց במלומדה זו אינה יסלה שלא להוות ניצחן פירח. העבד נתקף לאובייקט גוריה ואינו יכול לטפס לאdon את "הכחורה" - הכרה שורי אין כל ערך להכרה (recognition) מצד האובייקט. הילין של הקשר ובלתי נפרד בין הכרה לבין האינטראקציה "אני-אחר" מתבטאת לאחר מכן בפעטולוגיה של הוסרל.

1.2.2. אינטראקצייתם טרנסנגולרית ביחסם עם והשורר במלומדה המטומטלוגית

הוסרל, היינריך, סאטר.

הוסרל מתחילה מזאות מזאג והאפקטיבית דקרט. אך עבורי אחר אינט סתם עוד אובייקט חזוני אלא מינגדה נפרדת המכינות את פולם המשגינים שלת סב "אני" מופיע אחר. הכרת אחר ע"י אני - תהליך של "אמפתיה" שב אני יכול מרגיש את עצמו במקומו של الآخر ומאמן את הפרטקטיבה שלו. ביסודו של הכרת העולם החיצוני הנו בכרה אינטראקטיבית. האובייקט האינט-סובייקטיבי הנו צירוף ההשתרשות והסובייקטיביות והוא מזויה מסורת יותר מרכיבת שנמצאו ברמה גנטה יותר. גם היינריך מתחכל על אחר כ"שורף" בביות הכרה של העולם, שלמעשה אין זו זורת כי הוא ייתן מראש, בניי בסוכנות ה- Dasein. אך אgel היינריך "אהר" ובזאת ברמה הרובה יותר عمוקה של הווייה ואני מאשר אgel הוסרל. הפניה לאחור מתבטאת כבר ברמת המכנות הבסיסית של האני, התאותויות של. יהוד עם זאת ביחסים בין האני לאחר יש מתחוך שהוא העולם והחיצוני.

אם הרעיון והארון שהוא משוחחי גם להוסרל וגם להיינריך לא מתקבל על סארטר. גם סארטר בונה את הפילוסופיה של על בסיס ה- *cogito* והסובייקטיב. אך לדעתי אחר איננו נמצא במחיצת העולם ולא וומה כל כלל לאני. אחר מהוות שלילת האני. היחסים בין אני לאחור הם ישירים ולא שום חיווך של העולם. ה- *cogito* immedieate presence אובייקט, مكان נבעת הכרה

(recognition) של האחור ולאחור מכן גם דורישה להכרה מצד האחר. אנו מניעים כאן למאבק דיאלקטי על ההכרה בזאתה למאבק און-עבד אgel הגל. מהות החיים בין המודעות - היהת מאבק.

הרביה התחמי (רב-תרבותית) והרביה המתחזקוני (בן-תחוומיות" או רב-תחוומיות). את האפקין הציגו של המחקר ניתן לזכין גם כ"י מושג "מיזוג והאופקים" של גדרן שעלייו דובר בהמשך. ריבוי הפרשנטיבות שנקבע מראש תואם את אופי התוצאות המתוארות בעובדה.

תוצאות המחקר הוראו בסיס ל"סידרת ניסויים" שנשכה מספר שנים - פגשי נוער יהוד-ערבי, ב晤ש ופיקוח של גבירה הבן-תחוומיות שמנעה לסתורה בין תיאורה לפיקטיבקה.

יש להזכיר כי זירוש דיסציפלינות ופרשנטיבות שונות במקורת העכבה והונאה לא נשאה בזרה האקלקטית ולא נאות כפיה וסקורטם שונים לפחות - ליסקורט זומנגי אחד. בעובדה שلن משתקפת בשלה בן-תחוומיות מעורבתית, כאשר אנו מגדירים באופן זה ובBOR את ההבלמים ואת הקשרים הפנימיים הקיימים בין הרמות השונות של מחקר.

1.2. הפסיכולוגיה המיאדרסית:

משמעותה של "אוז" בעקבותיה המודולרית

הוויה אמצע מגדירים את מושג "זה אחר" כפי שהוא מופיע בעובודה הנעשית. בעקבות הספרות שעוסקת בנושא אנו משתמשים במושג ב-אורבע משמעויות וקשורות זו לזו:

1. בן אוט שאינו סובייקט או שונה ממנו;
2. בן אוט חורג מהתייחסות לנורמות של הסובייקט;
3. חופה או אובייקט שונה מסובייקט וחותף כבודו ממנו;
4. חרבות שתיו: מחרבות של הסובייקט.

1.2.1. משמעותה של "אוז" בעקבות המודולריות והגולגליזציה: דרישת הנגלה.

החוקרים (מקובד ואחרים) מורות על שיו מרכיבות קונפליקטאליות החבות - פרידגמות - בפילוסופיה המודרנית בתהייה למחשב, הבהה ולשון. מדובר ב프로그램 קריסטיאני מושך פודיגמה ומילאיות, אשר בתקן האזרונה נכללו גם אסכולות פנו-טולוגיות ואקזיטנטצייליות ואסטלה של אינטראקציה סימבולית בפסטילוניה.

בזין כי שילוב בין מתוות וכליים אפיסטומולוגיים של דיסציפלינה אחת יכול להיעשות במוניות מתחודשת טונית ולחוץן בהתאם למאפיינים המערכתיים-המטודיים נוון להבחין ב- 4 סוגים מוגדרות נחקר

1. המחבר רומו-דיסציפליני הינו הנחקר והקלטי הנעשה במסגרת דיסציפלינה אחת בלבד,
2. המחבר המולטי-דיסציפליני הינו והצורך שם כל דיסציפלינה קיימת בפרט בשלה עצמה, כאשר הקשרים בין דיסציפלינות שונות הם חיצוניים להרשותו.
3. המחבר המורם-דיסציפליני הינו המחבר שבמנגנוןיו נותרת פריזמת-על, מטה-פריזמתה והסלה תחומה את כל הכלול הדיסציפלינית השותה והמצדידה מחדש את המתחה של כל זאת ואחת,
4. המחבר האינט-דיסציפליני הינו המחבר שמלבד שבל הוכח בין שני השעיפים הקודמים הוא מתאפיין על ידי קטרים פנימיים ומערכתיים של מרכיבים ודים-דיסציפליניים, או מוגדרים שונים האופי הפסיכולוגי של הנעשה האינט-דיסציפלינית מתרבר בעקבות המתחה של גדרם "מיזוג אופקים" שעניינו יותר להען בפרק 3

נושא העבהה ונווכותה "אוצר סמכבתה הא-תרבותית" נראה לנו כשהה טبعי עברו יציאה מן המוניות של הגיווות המוטו-דיסציפליני הצר ראייה, אובייקט והצורך אותו מתאים למתחקה זרה של דיסציפלינה זו או אחרת שנייה, יש משמעות עקרונית לאחדו שני ריבוטים – הריבר התוכני (רכ-תרבותיות בתוך נשא והמחה) הייריבי המתוולגי (איינט-דיסציפליניות) בתסתמך על זההקה שהבאנו לעיל ויתן לנו את המתחה של בעבהה העשויית אינט-דיסציפליני, משום שהמתחה הזאת תואמת את אופי הקשרים המוכרים על דיניו בין דיסציפלינות שונות – פילוסופיה, מדע והזיהה, סוציאולוגיה, מדע התרבות, הפסיכולוגיה והחברה – במקורה של שימוש במוניות המחבר ונווכתי לא ראיינו אפשרות לזרירת הפריזמתה הדרסית דיסציפלינית הכללית – במקורה של שימוש במספר זה ובשל דיסציפלינות שונות שלכל אחת יש מתחה משלמה מוגדרת ומפורשת והיטק צעד זהה אותו מתפרק על הדעת ייודה מאות וחזק א' קומ של מס' חמוניג'ין חזק, הייריב המובהה מראש בממד המתוול תואמים את האופי של התופעות המתוולות על ידיהם לא נתקן בכך מה לחבר המלט-דיסציפליני שעקר חסרונוות הבלתי – וה גם חסר עקבות ואקטואליות הרי וכי לנצח את סכת האקטואליות יש לארגן את כל החומר בהתאם לכללים אלה, והזיבת להזאת השפה הדזית ופמקה אם כן, במרקחה שלנו מזאנן לבנק בחור בגישה האינט-דיסציפלינית ונגבש כי גישה זו לא רק אינה סורתה אלא תואמת את האופי הפונומנולוגי של המחבר כਮון, בסוף ייודה תאליך ההכרה והsofar התיחס לתחיות הבלתי מאורגנת, אבל גם אגף הsofar ברגע העבהה מן ההכרה הסובייקטיבית חכבה האיטר-סובייקטיבית העולם מקבל אופי מערכתי שיש בו מרכז ויש פריטיה ישום גישה זו והאפשרה בעקבות קרבתה המתוולגית בין דיסציפלינות שונות שהתחייחו אליהם במקצת העבהה הטעויות מבוססות במדה זו או אחרת על המתחה הפונומנולוגית של המחבר התרבר לנו כי ביכון הקשר העמוק אך לא הווק כדי בין דיסציפלינות שונות אשר מתאפשרות במסגרת הגישה האינט-דיסציפלינית מאפשרות גם לפחות מספר בעיות והתעוררות בכל דיסציפלינה בפרט

המסקנות המלכובות הנמצאות היה בסיס לפעולות המחבר באגן המשוחה בין הניר יהוד וערבי במרכזה לחנוך קהילתי ע"ש חיים צפורי. הבעיות הנדרגות בעבודה מזעירות את ביטויו בתוכניות המחבר שפוחת על ידי המחבר נשאים שונים של העבודה הוגן במכגרה בסגנון בעל אופי מודע-פרטטי במרכזי וחנוך והמחבר בארץ ובשארם המרכיבים של העבודה הייפויו בפרשימים הוכח נזונה בשיטת הולוגרפיה הורבות וקלוטורולגיה של הפקולטה לפילוסופיה של אוניברסיטת טש-פטרסבורג

מכגרת העבודה

שבוסה בנויה מהדרכה, 4 פרקים, נספח ומבוא

תמצית העבודה

הקדמה

הקדמה אנת דינם באקטואליות והחישבות להמעית של המחבר, מציבים את מטרותיו, מבקרים את הבסיס ההיסטורי והמוחלגי ומעוריכים את מידות פירטוו של נושא המחבר בספרות המודרנית

פרק I. הבסיס ההיסטורי של מחקר הרhyp לאחר בסביבה רבת-תרבותית

I. האפקציות המוחלges:

דגישה האידיאלית-יסכומית למשך זכר הסביבה רבת-תרבותית והאטאציזם של ישומנה במכגרת העבודה
הבסידת

החל ממאות ה- 16 וה- 17 מתחילה תקופה פרטוקולרייזציה של שותה ייעש שונות תמנון העולים והזיהה וההרמוני של ימי הבנים והרגנס מתחורת לכמה מכגרות שונות שכל אחת מן פעולות בפרד וזרמת כללים עצמאיים, שווה ראייה מושלה, מסגרות וללא אין קהילתיות, מבח שטחט בארכאה ברמה והארונית - מתווזיגות וברמה והפרקית נזירות קבוציות מומחית שוכת שכל אחת מן יוצרת שפה, מיויחדת מושלה כל זה יוצר קשי של הזיהה לפחת תමנת עליים אותה שלמה תופעות רבות מתחארות בשפות שונות של דיסציפיליות מגנות נזון להניז שלבזוץ ובניה מעמיקה של נושא מחקר יש לקחת בהשכון את הפרספקייבות השונות והרמות השונות של ייחודה אפשרי ביכים וזה מחקר הנושא הטע ניסין בינוות פונומלגי שעל פי עקרונתו "לדעת" ואת אומרת לבונן את המתחשה של בזוזה שתנא קשורה למתחשה של אחרים

המתר הוא בעל אופי בין-תחומי. נסודת ההנחה שלנו היא לא אפשרות שלילוב הדיסציפלינות השונות במחקר והآخر בכיבתה רבת-תרבותית וצורך בשילוב זה שילוב זה מתאפשר ממשום שנוסחה ספציפי והוא נבען בכך בפרט במשמעות של כל אחת מן הדיסציפלינות כבן – פילוסופיה, קלטוטריאוגרפיה, מדעי המזינה, פטולוגיה היברידית – וגם ממשום הקבלה והמחוליגיות שלןן פולן מושתמשות מתוךה הפונטולוגיות של המחבר בעורורה המוניה של נומר – "מיוג אופקים" הפמי בין המרכיבים המובאים זו-פיז'ו-פילוגניות שונות. קשרו אשר מבהיר בעורורה המוניה של נומר – "מיוג אופקים" הבסיס התאורטי והדר' לחקר האוצר בסביבה רבת-תרבותית הייתה בשכלתו הפילוסופיה הפונטולוגית של לויים אשר מגדירה את הפמדות העקרונית שלם בתיחסם ל"אזר התרבותי". נסן ק' הגשה של לויים הבניה על העופה של האתיקה ועל אונטולוגיה ואפיסטטולוגיה נתנה ביסוס מתודולוגי לשלילוב הדיאוריה והפרקטיקה בחקר הנובל.

הזהירות המדעי של המחבר

ניתן לסכם את החיזוק המדעי של המחבר בפעיפים הבאים

1. מזכיר האוצר בסביבה רבת-תרבותית מתבגע במכגרת גישה בין-תחומית, סימניטית על סמך הטעינה של הפילוסופיה, קלטוטריאוגרפיה, סוציולוגיה, מדעי המזינה, מה שנותן את האפשרות לדאות את הבעיה הנובלנית כשלמעשה.
- 2.anno מוכיחה את האפשרות ואת העילות של ייזוב המחבר בין חומר על סמן ובגישה הפונטולוגית. נגש כי מזובר במחבר אשר לא דושך פיתוח מטה-פרידגמה כללת אלא מספק לכל ויסציפליה להתקיים בפה עצמה.
3. פותח הרעיון שבכדי להזין קומפטואלית של הרבת-תרבותיות, אשר נוצר במנורות סוציאולוגיה, מדעי מזינה, פסיכולוגיה ובריתם וקלטוטריאוגרפיה בפתרונות הפילוסופיות של בעיה "אני – אחר".
4. מושג הדיאלוג נוחם בהריחס לפעלות הקומוניקטיבית בסביבה רבת-תרבותית.
5. פותחה גישה חזקה להערכת תיאוריות הדיאלוג – על בסיס ישלת בנייה המולע הטורמאטי של הדיאלוג בסביבה רבת-תרבותית בעורותם.
6. anno מראים את הקשר בין תיאורית הרבת-תרבותיות לדיאלוג בין קבוצתי בתורה רב-תרבותית.
7. נקבעת הסקרה האופטימלית של דיאלוג בין קבוצתי בסביבה רבת-תרבותית וקבועה הסקרה האופטימלית.
8. נעשה שימוש נרחב בכפיות החולשה במושג והרב-תרבותיות

כאשר מדובר על מצב המחקר ברוסיה יש לציין כמה מהמשמעותים העיקריים. ראשית מחוור במחקרים התייאורטיים על היחסים בין תרבותיות, כמו עבדות של יראסוב, פאנארצ'ן נמלוב. יש לציין גם את העבודה שבין געשה יישום ובישום התייאורטיות. היבון והשני קשור לפיתוח נושא הדיאלוג והזאת כובל' ואחרו. פה לדוגמא הוויסי יש דיאלוגים וככדים. בטעות לעובדות המפורשות של באקצ'ין יש לציין את מחקרים של פורשבוב, ביילדר, קון, קון שהיו שימושים למחבר בדייטשוי אחרי הבסיס המתודולוגי של המחבר. היבון והשלישי קשור להקר הכנפי של המכב בישראל. יש לציין כי במקרים של השנים והאחרונות מדינשים יותר ויותר את המרכיב התרבותי.

אם נסכם את מצב研究 המחבר נימן לומר כי רצין הרוב התרבותיות קרים ברמת שונות וдинמיות שונה לגמרי אך קרים נתק מפסיק בין רמתה הלאה, כאשר הבעיות הפלוטופיות אכן לוקחות בשבן את ההקשרים והתרבותיים הספציפיים המחבר הפלוטולגי אינו משותף על ייחודה פלוטופים בודדים. מטרתו להציג ניסיון של מחקר הפסיכטיש של החותפה. לא דרייצ'ס לנו מקרים ודים בנושא, למרות שזוקן שם קרים.

מטרות המחבר

המקרה הכללי שלנו לבענ' מהגר סיני בון-תומוי על וופעה האחור בביבה הרב-תרבותית.

האשר המוכיח פגיעה זו:

- להוכיח את זיהויו של גישת הבון-תומוי להקר האחור בביבה הרב-תרבותית;
- לנמה את התיאחות אל אחר בנסיבות פלוטופיות בהשר אפשרות יהומיות במחקר הרב-תרבותיות;
- להראות את יכולות גישה הפונטולוגית באשר למחקר האחור בביבה רבת-תרבותית;
- לשער והשווה בין לבליהם לקומוניסטים;
- לנתח את הדיאלוג כמערכת חזם נורמטטיב בסביבה רבת-תרבותית;

- להראות את הביפוי העיקורי של המכב התרבותי סביבה יהודית;
- לפחות את המוכנות האופטימלית של דיאלוג בין-קבוצתי למען שינוי היחס לאחר ביבנה רבת-תרבותית;
- להראות את השפעת המפגשים בין נער יהוד-ערבי על פדרות הדודים באשר לרבת-תרבותיות;
- להראות את הקשר בין תיאוריות הרב-תרבותיות לפיקטיקה של כינון הדיאלוג הבון-תרבותי.

בסיס תאורטי – מודולוגי של המחבר.

ונשה ניסין מרכז והמכון למדיניותה של נראטיבים פרטיקולריים של יהודים, שאשר הנראטיב של הערבי הוגז לנכני מן התהום התרבותי והמשמעותי. השני שאל לאחרונה בכתבה מתופיע בובלטה והבדלים בין קבוצות חברתיות ותרבותיות שונות. מחקר הבישיט של החברה הרב-תרבותית גשתי יותר וחומר השובה, בקהל האקדמי הישראלי, כאשר במרכזו צמירות שאלוות כל ממציאות האיזון בין אוחרים שונים מתרבויות שונות, על שמירת דיאfine המזוהה שלקח תוך כדי השתלבותן המלה – בתרור זהירות ותרבותיות – לחים האידיידים כמו קהילתיים וישראלים מפתחים את השיח האקדמי באשר יזא לאור ב-1998. בדורצת אוניברסיטת תל-אביב: רבת תרבותיות ב忙着ת דמוקרטיות ורדיודם, בקורס מאוטר, שנייה ושדרה. בספר משתקף הייכוך בין שווי ואפסולות של רב-תרבותיות: הרום הליברלי והרום הקומוניסטיangi המודע והירושלמי פדין זוגלת בעממה הראשונה, כאשר מגלית והדרבישל שניהם תומכי התיאורה השנייה. בין הפניות יש לזכין חיבורים של ברון קמרלינג, מאגד אלהג' והודה שביב.

כאשר בדברים על מצב המחקר של הרב-תרבותיות בישראל יש לפمد על מופעות המפנישים בכך אוווז המדינה היהודית העברית ההוד כנסות ה-70. אורנו ורבה מפגשים כאלה זה, שאשר טרם הייתה להרים טריאוטיפים ולאפשר הבהה החנית בין שני העמים במשות מנישא והכסוך והבדלים והמתרבויות. נשאה אלטרנטיבית פותחה בכתב ספר י'ווער שלום". זו מודריפם זאלונג שבנוי לא רק על היחסים והאשימים בין ששתתפי המפשל אלא גם על זהירות והיות תרבותיות שונות והזוזן נשאה האשלוקת המרכזית. בהמשך נזק בעיות והשורת בשדי הנישות.

לאחרונה גם אוניברסיטאות מסווגות בארצות פגנעם יהודים-ערבים. במיוחד יש לזכין את הפעילות הענפה שקיימת באוניברסיטאות זהה. בין היתר הדפסדים אורנשע לוי מרכז צפורי, סבראושע שמד מחבר שורות אלו.

כאשר בBBBBB המחק בספרות העברית המודרנית יש לזכין כאן כי מחבר במונח רחוב מאד של מהקרים - ההל מפלטוףיה כלויות ועד למאו פצעיט. המחק שלנו מסתמן פל ניסין עביה פרקטית וכן על בעדות המתברים הרגנים בבעיות הכלליות של גבר וזריות זיאלאג בין קבוצות – סאנדרו, זיגג, טאנפל ואחרים, בספרות ומערבית קיימות שדי גישות בתהוים למצעים בין תרבותיים: גישה הליברלית ובגישה הקומוניסטיangi. בעזהו או מפתחות את השניה ואת התיאורה של הבהה שפוחתת על ידי צ'סילו והגונזפזיה זאת בזיהה הרבה קבעת את אפי' סין המקורית לעין ואת פרושם.

בתהאמ' לנשא המחק ומטרתו פניו ניתוח גישות והשונות למסוג האחד ולהחק האפשריות של הדיאלוג בכך אני לאחר. הגשה שלט לעבודות הרבות שנכתבו בנושא היהreta מובוסת על שילוב נשא האחד עם המול והנורטיב של רב-ר. ורבותיות ותפיכת הדיאלוג ככל ליפויו הסכopicם הבין קבוציים בסביבה ורב-תרבותיות. בספרות האקומה בשיטים, האחוורנות נבחנים בין שני גישות למחשבה ולשפה המול הקרוטיאני-קנטיאני ומולו הגלגלי. מחבר שורות אלה גיטה יהונזטם במוחו האגליאי גם באתניות לקונגניציות נפרדות וגם בבניית המנגרת והקונגנפטואלית של כל המחק. *

תאור כללי למחקר

אקטואליות של נושא המזהר.

בתנאים המודרניים, כאשר שאלות המצעים והבן תרבותיים נעשיות לא רק בעיה תיאורית אלא בפיה פרקטית מוקהמתה. הראשונה אשרglobally נפוצה למרכיב העסקי של המדיניות הכלכלית והחברתית של העם המערבי ונכון מחרה הרבה התרבותית בתבנה הדסלאלית נראת לנו כהובחה. מהקר זה אפשר לסכם את תוצאות מזקן הדיאלוג בין-תרבותי שנמשכה עד היום. המחק ביחסים בין "אי לאחד בסביבה, רב-תרבותי" מאפשר לירשם את רעיון הדיאלוג בין-תרבותי בהשאבה ממבוק הספציפי, ועל ידי כך להשפיע את הטכנולוגיה הפוטומטיקה טמונה בו.

מהחר הביבלי ישראלי החשוב גם כשלעצמו, משום שהבריבוב של רב-תרבותיות משפטו פואד צד דתבנה הדסלאלית. בבדה זו נפתחה בהפופה לא פשומה בשל הקדמת העימיות והבן-תרבותיות השונות בבסבב היישובית נזון לדראות בבירור את החשיבות המכנית לקיום והיחסים הדיאלוגיים בין אוריינדי הדתבנה וההווית והשערת במסורת הטורמאנית של רב-רב-תרבותי. זה כן המחק המופיע על ידי זוקרי הדיאלוג במילוי התרבותיות הדסלאליים. טען לבין כי במשמעותו של רב-תרבותיות במילוי אופיינית לרוב המדינות המערביות, מפע פואד מדינת נסארו או הומוגניות במעט התרבות. פיתוח הרב-תרבותיות הנדרסטטיבית מוצאו ממרכז התענוגות של חוקרים מן הדיסציפלינות השונות, אך בטהה זו היא אקטואלית וחינונית גם בקשר וUMBRO הטעזיו-תרבותי בארץ.

UMBRO המזהר הרום.

כפי שצוין לפיל נושא "דאחד" מואוד פופולרי בספרות האקדמית של העשורים האחרונים. כאשר לUMBRO המחק בישראל הוא אכן מונתק מן המציגות החברתית הפליטית הרבה שנים במרכזה של המריניות היישובית הסוציאו-תרבותית – וגם בספרות האקדמית – עמל רעיון של כור ההתיוך. עוד לפני הקמת המדינה ובשנים הראשונות לआחד הקטנה והתרבות הארץ התאפיינה, על ידי נראטיב אחד מרכזי הבניוי סביב כמה צירם לאומות חילונית (ציונות), כגדלים, אוריינטציה למערב.

העבודה נעשתה בחוג לפילוסופיה של התרבות וקולטורהולוגית של האוניברסיטה הממלכתית בסנט-פטרסבורג.

המחדר והמחלפי:

ד"ר אודננסקייה ליזומילה אלכסנדרובנה, דזגננט

המקרים והশמיים:

פרט' פינוטוב קונסטנטין סמואטוביי,

ד"ר לונובי אלכסנדר אלכסנדרוביץ', דזגננט

הארצן המלזה:

אקדמיה של השירות הציבורי בסנט-פטרסבורג

התגלה תחקיר ב _____, שנה ____ בישוב פושינה היישובית
ד-11-212.232.11 זהה בהגדרה השטוחה לבלוט וזהר שליש' אגדתאות טבק-טברדרוג, מזהות: 190934 סנקט-
פטרבורג ממליטנסקייה ליזה 5, האקלטה לשילוטה, חד ...

ניתן לעין בעבירה בספריה העיונית ג"ש גורקי של אוניברסיטה סנט-פטרסבורג.

רפרט נשלוח ב _____ שנה ____.

המחלץ המודע של ורונזה היישובית

ד"ר י.ב. סקלוב חאנט

האוניברסיטה הממלכתית סנט-פטרסבורג

ארתורו בָּךְ

"אחר בסביבה רב תרבותית"

ניסיון חמוץ-גבון-תיזומי

(המודל הרישומי)

תיאוריה והיסטוריה של התרבות

24.00.01

רפרטט של עבודות מחקר לקבלות תואר אקדמי PH.D